

[Pinholt.]

egnede, og det er da meget sandsynligt, at deres politiske Synspunkter falder sammen med dem, Regeringen selv har. Det vil meget tidt være Tilfældet; men det kan naturligvis ogsaa ske, at det ikke er Tilfældet — jeg er maaske selv et Vidnesbyrd derom, idet jeg er udnævnt af en socialdemokratisk Minister, og jeg har ikke den socialdemokratiske Anskuelse. Der har altsaa ikke i min Udtalelse været nogen Sigtelse mod den højtærede Minister. Men det Lovforslag, der her gennemføres, er ikke godt og vil heller ikke kunne føre til det, det skulde, og jeg vil tilføje, at man begaar en Uret — det har heller ingen prøvet at benægte — mod de smaa, vidtstrakte Kommuner med det lille Folketal. De har lidt hidtil under den Ordning, vi havde, og det vil de komme til at gøre ogsaa i Fremtiden under den nye Ordning.

Krag: Den højtærede Indenrigsminister har ganske Ret, naar han citerede min Opfattelse af den hidtil gældende Amtsraadsvvalgmaade fra 1927. Den Opfattelse, jeg den Gang var Talsmand for, er jeg Talsmand for endnu. Det er min Overbevisning, at gennem hele den Periode, hvori vi har haft den kommunale Forfatning, har Amtsraadene i Forholdet til Sogneraadene tilsynsmæssigt og forvaltningsmæssigt paa alle Omraader gjort et fortræffeligt Arbejde, hvad der er mulig gjort derigennem, at det er de i de forskellige Kommuner kommunalt mest indsigtfulde Personer, der har faaet Sæde i Amtsraadene, og det er det, vi alvorlig frygter for ikke vil blive Tilfældet i den kommende Tid. Denne vor rent saglige Begrundelse for at gaa imod dette Lovforslag burde den højtærede Minister tage som et Udtryk for det, den er, og ikke forsøge her ved denne eneste Behandling, ligesom Ministeren tillod sig ved Sagens tredie Behandling her i Tinget, at skyde os i Skoene, at det er Frygten for at miste det, som Ministeren kalder en uberettiget partimæssig Fordel, som gør, at vi vender os mod dette Lovforslag. Denne Paastand er een Gang paa det bestemteste afvist, den vinder ikke i Sandhed ved, at den højtærede Minister gentager den.

Den højtærede Indenrigsminister har, saa vidt mig bekendt, paa Sogneraadforeningens nylig affholdte Møde udtalt, at han havde givet Tilbud til Venstre i denne Sag; det er i hvert Fald meddelt mig af en Deltager, at saaledes skulde den højtærede Minister paa dette Møde have ud-

talt sig. Hvis det er rigtigt, hvad jeg, saa længe ikke andet foreligger, maa gaa ud fra, vil jeg anmode den højtærede Minister om her at meddele, hvad dette hans Tilbud er gaaet ud paa.

Vi fik altsaa igen i Dag at se en Konservativ paa denne Talerstol fyldt med Forfærdelse. Det er ikke mere end to Dage siden, der ogsaa stod et konservativt Medlem af dette Ting, som var fyldt ud over Randen med Forfærdelse. Naturligvis, hvis denne Forfærdelse kunde strække sig saa vidt, at den bragte det konservative Folkeparti til at standse paa den Vej til Forðærvelse af de amtskommunale Raad, som man nu er slaaet ind paa, vilde det være at hilse med Tilfredshed. Men da Forfærdelsen gaar ud paa dette, at vi ikke fra alle Sider her i Salen anerkender de Konservative som værende i den Grad Forsynets gode Børn, at alt er tilladt dem og det tilsvarende ikke os andre, saa er det til syvende og sidst Udtryk for det samme, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard gjorde sig til Talsmand for forleden. Vi ved jo — og har ogsaa faaet det bekræftet i Dag af det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft —, at naar et Forslag kommer igennem ved konservative fortrolige Forhandlinger med Regeringen og Regeringspartierne, saa er Sagen i Orden, saa er det i Forfatningens Aand, saa er det efter god gammel Sædvane — og det kan der fra konservativ Side set være noget i —, men hvis noget tilsvarende gøres fra andre Partiers Side, er det ligefrem forfatningsstridigt. Dette Lovforslag, siger det ærede Medlem, har faaet en fuldstændig normal Behandling. Men det ærede Medlem vil dog ikke nægte, at under denne Behandling er der foregaaet Konversationer udenfor Udvalgene, som har været bestemmende for det Resultat, vi i Dag staar overfor. Naar det ærede Medlem siger, at det, som det kommer an paa, og som er skelsættende, er netop dette, at Forslagets Skæbne ikke paa Forhaand afgøres, ja, saa kan jeg ikke se rettere end, at dette i højeste Grad har været Tilfældet ved Forlig, som de Konservative har sluttet med Regeringen. Jeg minder i første Række om Oktober-Forliget af 1931. Det samme har været Tilfældet for dette Lovforslags Vedkommende, thi Sagen var jo afgjort ved de fortrolige Forhandlinger mellem de Konservative og Regeringspartierne, først og fremmest det ærede Medlem Hr. Fisker, inden Lovforslaget kom til tredie Behandling her i Tinget. Det gælder derimod, som jeg havde Lejlighed til at sige i Gaar